

Arrest

nr. 234 027 van 13 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : T. (..)

voornaam : A. (..)

geboortedatum : 23.01.1967

geboorteplaats : Malgobek

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/10/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 09/09/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 05/12/2016 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd betoogt de verzoekende partij als volgt:

"- Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 74/13 Vw. ;

- Schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van het artikel 8 E. V.R.M. ;

- Schending van het artikel 3 E. V. R.M. ;

- Schending van het artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie ;

- Schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de proportionaliteit.

- 4.1.

De voorliggende beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is uiterst summier gemotiveerd:

"(..)."

(zie stuk 1)

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van het artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt; "

- 4.2.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven."

- 4.3.

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

- 4.4.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

- 4.5.

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(Zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling.

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

- 4.6.

Aangaande het privé- en familieleven van de verzoekster

De verweerster hield in het bestreden bevel op geen enkele wijze rekening met het familieleven van de verzoekster.

Het respect voor het familieleven en gezinsleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing schendt manifest de grondrechten.

Er is immers een effectief familie- en gezinsleven. De verzoekster, weduwe, vormt een kerngezin met haar alleenstaande broer.

De verweerster kon dienaangaande moeilijk niet op de hoogte zijn van de familiale situatie van de verzoekster.

- De broer van de verzoekster kwam in 2009 naar België en werd erkend als vluchteling ;

- De zoon van de verzoekster vroeg op datum van 18/12/2014 internationale bescherming aan ;

- De verzoekster vroeg op van 05/12/2016 internationale bescherming aan ;

- De dossiers van de verzoekster en haar zoon werden samengevoegd waarna het CGVS een weigeringsbeslissing heeft genomen ;
- Bij de tweede asielaanvraag wees de verzoekster uitdrukkelijk op haar gezinsleven ;
- De broer, zoon en kleinzoon van verzoekster wonen allen in België, in de buurt van het Station Gent Sint Pieters ;
- De verzoekster heeft veel steun aan haar familie die haar helpen om haar PTSS te overwinnen.

In Ingoesjetië heeft de verzoekster maar één zus op leeftijd wonen.

Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met deze gezinssituatie waar de verweerder in ieder geval kennis van heeft!

Dit mag evident verwonderen aangezien zelfs in de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal verwezen wordt naar de familie van verzoekster in België.

- 4.7.

Aangaande de gezondheidstoestand van de verzoekster

De verzoekster kampt met PTSS.

Zij heeft dit ook aangehaald tijdens haar asielaanvraag en ook bij het beroep bij RVV.

De verzoekster kampt immers met ernstige PTSS en is hiervoor in behandeling.

Ze is hiervoor in behandeling bij een psychologe waar ze twee keer per maand naartoe gaat.

Mevrouw T. (...) kan hier voor twee psychologische verslagen voorleggen dd. 23/11/2017 en 07/05/2018.

Uit de verslagen blijkt dat mevrouw kampt met psychische problemen vanwege de problemen in haar land van herkomst. Haar familie is dan ook zeer bezorgd over haar.

Volgens de psychologe doen de volgende symptomen zich voor:

« dépression profonde, mutisme, désorientation dans le temps et l'espace ».

(zie stuk 7)

De psychologe stelt dat mevrouw ook kampt met post-traumatische stress:

« Madame présente une symptomatologie psycho-traumatique grave, résultant de la violence subie dans son pays d'origine.

Sur le plan symptomatologie, soulignons : maux de tête persistante, troubles du sommeil avec cauchemars répétitifs, hyper-vigilance, angoisse importante, tristesse et repli, évitement, nervosité difficilement gérable, risque suicidaire manifeste.

Vu la gravité symptômes, un suivi psychiatrique est urgent. »

(zie stuk 8)

De verzoekster haalde dit alles reeds aan tijdens de asielprocedure.

De verwerende partij was hiervan dus weldegelijk op de hoogte doch de beslissing blijft hier stilzwijgend over.

Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. is niet onderzocht.

- 4.8.

De verzoeker kan via de huidige bestreden beslissing niet weten of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie nu elke motivering ter zake ontbreekt.

Nochtans heeft de verweerder evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerder heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (..)”

Verzoekende partij betwist niet dat zij thans in België verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij zich zonder in bezit te zijn van de daartoe noodzakelijke documenten ophoudt in België en haar verblijf aldus illegaal is. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel zoals in casu de bestreden beslissing.

Verzoekende partij meent evenwel dat geen rekening werd gehouden met haar privé- en gezinsleven in België alsook met haar gezondheidstoestand.

2.6. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partij met haar betoog zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cfr. RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018).

2.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat daarin zich een nota bevindt, opgesteld op 4 december 2019, met als titel: *“Evaluatie artikel 74/13”* en waarin gesteld wordt:

“-Hoger belang van het kind: betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

-Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaart een meerderjarige zoon en 1 broer te hebben in België. Zij behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Betrokkene verklaart verder geen gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

-Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde gezondheidsproblemen te hebben (pijn aan de benen, vergeetachtig, begeleiding psycholoog/psychiater). Betrokkene brengt echter geen bewijzen of medische attesten aan die een eventuele verwijdering zouden kunnen in de weg staan of die een tegenaanwijzing vormen om te reizen.”

Uit voorgaande nota blijkt aldus dat de verwerende partij, alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel, wel degelijk aandacht heeft besteed aan de elementen zoals opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Verzoekende partij verwijst wel naar haar familieleden en betoogt dat zij een kerngezin vormt met haar alleenstaande broer alsook wijst zij erop dat haar zoon met zijn gezin in België woont maar de Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Het loutere feit dat verzoekende partij samenwoont met haar meerderjarige broer maakt niet dat daaruit enige bijzondere vorm van afhankelijkheid blijkt. Ook ten aanzien van haar meerderjarige zoon maakt verzoekende partij dit niet aannemelijk. Zij betoogt wel dat zij *“veel steun aan haar familie (heeft) die haar helpen om haar PTSS te overwinnen”* maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij omwille van enige psychologische aandoening op bijzondere wijze afhankelijk is van haar familieleden in België. Verzoekende partij legde immers slechts twee attesten voor van een psycholoog van 23 november 2017 en 7 mei 2018 waaruit blijkt dat zij wel begeleid wordt om zich naar de psycholoog te begeven maar deze attesten dateren reeds van minstens anderhalf jaar geleden voor het treffen van de bestreden beslissing zodat niet blijkt wat de actualiteitswaarde is van deze attesten. Verzoekende partij maakt met deze attesten niet aannemelijk dat zij thans nog steeds enige psychologische opvolging geniet waarbij zij actieve ondersteuning nodig heeft van haar in België verblijvende familieleden. Bovendien blijkt uit deze attesten ook enkel dat zij begeleiding behoeft omdat zij anders niet de kracht zou hebben naar de raadpleging te komen maar zoals blijkt uit het administratief dossier heeft verzoekende partij het overgrote deel van haar leven in Ingoesjetië verbleven - waar zij ook de laatste acht jaar gewerkt heeft als kok - alvorens op 18 november 2016 naar België te komen en heeft zij nog dagelijks contact met haar zus in het herkomstland. Verder blijkt ook dat zij verklaarde in Ingoesjetië geregistreerd te staan bij een medische instelling bij een psycholoog (zie *“verklaring volgend verzoek”* van 20 augustus 2018). Verzoekende partij stelt wel in het verzoekschrift dat haar zus *“op leeftijd”* is maar zij maakt daarmee geenszins aannemelijk dat zij in Ingoesjetië geen steun zou hebben van haar familie, meer bepaald haar zus, om haar PTSS te helpen overwinnen, temeer uit het laatste psychologisch attest blijkt dat haar toestand mee ingegeven wordt door de precaire socio-administratieve situatie waarin ze zich in België bevindt en een terugkeer naar het herkomstland dit element wegneemt.

De Raad merkt verder nog op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij vanuit het land van herkomst de band met haar in België verblijvende familieleden niet kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

In deze omstandigheden toont verzoekende partij niet afdoende aan dat er tussen haar en haar familieleden in België daadwerkelijk sprake is van bijzondere afhankelijkheidsbanden die verder reiken dan de normale affectieve banden en die zijn vereist opdat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleden. De verwerende partij kan aldus gevolgd worden in haar stelling in de synthesesnota dat verzoekende partij geen kerngezin vormt met de familieleden in België. Nu het bestaan van een gezins- of familieleden dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, blijkt ook niet dat er in dit verband een verdere belangenafweging diende plaats te vinden.

De Raad benadrukt voorts dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Verzoekende partij laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. Zij toont niet aan dat enig concreet element ten onrechte niet in rekening is gebracht of de gedane beoordeling kennelijk onredelijk of disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aangetoond.

2.7.2. Met betrekking tot haar gezondheidstoestand wijst verzoekende partij er wel op dat zij kampt met een ernstige PTSS en in behandeling is bij een psycholoog. Evenwel herhaalt de Raad vooreerst dat de psychologische attesten die de verzoekende partij voorlegt al minstens anderhalf jaar oud zijn zodat niet blijkt of zij thans nog steeds in behandeling is of wat haar actuele medische toestand is. De verwerende

partij kan dan ook gevolgd worden in haar overweging dat de verzoekende partij geen bewijzen of medische attesten voorlegt die een eventuele verwijdering in de weg zouden kunnen staan. Bovendien, zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat verzoekende partij nog steeds in behandeling is voor een aandoening, maakt zij niet aannemelijk dat zij deze behandeling niet kan verkrijgen in het herkomstland, temeer zij zelf verklaarde in Ingoesjetië geregistreerd gestaan te hebben bij een medische instelling bij een psycholoog in Malgobek. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat haar aandoening dermate ernstig is dat zij niet terug kan naar het herkomstland. In die zin is het bovendien opmerkelijk dat verzoekende partij – indien zij werkelijk lijdt aan een ernstige aandoening – nalaat een aanvraag tot verblijf in te dienen op medische gronden via de procedure van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM wijst de Raad er nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*” zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen (Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10). Voor zover al dient aangenomen te worden uit gedateerde psychologische attesten dat verzoekende partij thans lijdt aan een ernstige ziekte, maakt zij met haar betoog niet aannemelijk dat zij geen adequate behandeling kan verkrijgen in het herkomstland. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

2.8. Nu verzoekende partij niet aantoonst dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze de elementen inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft beoordeeld, slaagt zij er niet in een schending van artikel 74/13 aannemelijk te maken.

2.9. Het enig middel is in al zijn onderdelen, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER